Θαυματολαγνεία και χαρισματολαγνεία: Μια παιδική αρρώστια (Αρχιμ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 4 Απριλίου, 2011

Μια από τις βασικές αίτιες παγιδεύσεως ανθρώπων στις καταστροφικές λατρείες και γενικότερα στις αιρέσεις, είναι η νοσηρή αναζήτηση θαυμαστών σημείων και εντυπωσιακών χαρισμάτων.

Αυτή η **θαυματολαγνεία** και **χαρισματολαγνεία** δεν είναι άγνωστη και στον χώρο της Εκκλησίας. Η εμφάνιση σημείων θεωρείται από πολλούς ως το ύψιστο κριτήριο και η αναγκαία εγγύηση αληθείας. Όπου δεν υπάρχουν εμφανή σημεία και χαρίσματα, δεν υπάρχει κατ' αυτούς εγγυημένη ορθοδοξία!

Αυτή η αρρώστια εισχωρεί και στην αντιμετώπιση του κατ' εξοχήν Μυστηρίου της σωτηρίας, της Ιεράς Εξομολογήσεως. Τότε μόνον θεωρείται κάποιος απλανής πνευματικός οδηγός, όταν είναι κάτοχος διορατικού ή προορατικού χαρίσματος!

Έτσι βεβηλώνεται το Μυστήριο της Μετανοίας, το οποίο αντί να είναι άσκηση αυτομεμψίας (δια της εν ταπεινώσει εξαγορεύσεως των κεκρυμένων λογισμών και πράξεων) **εκφυλίζεται σε μια παιδαριώδη αναζήτηση μάγου, που θα αποκαλύψη ανωδύνως όλα τα αμαρτήματα!** Καταφρονείται η σώζουσα συμβουλή των αγίων Πατέρων: *Μη ζητώμεν προγνώστας (πνευματικούς) μηδέ προβλέπτας αλλά ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ πάντως ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΝΑΣ και ΤΑΙΣ ΕΝ ΗΜΙΝ ΝΟΣΟΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΥΣ* (αγ. Ιωάννου Σιναΐτου, Κλίμαξ, λόγος Δ, ρκγ).

Οι ορθόδοξοι Χριστιανοί, που αντί να αναζητούν ιερέα-ιατρό κατάλληλο για τις αρρώστειες τους, **τρέχουν πίσω από δήθεν προορατικούς γέροντες,** δεν διαφέρουν πολύ από αυτούς που καταντάνε ... να πίνουν το απόνιμμα των ποδών του Σάι Μπάμπα. Και οι μεν, και οι δε πάσχουν από την ίδια **νοσηρή αναζήτηση θαυμάτων και χαρισματικών εμπειριών.**

Ο άγιος **Ιωάννης ο Χρυσόστομος**, πριν από 1500 χρόνια, **διεπίστωνε ΜΕ ΧΑΡΑ ότι ήδη από τότε είχε περάσει πια ... η εποχή των θαυμάτων!** Και εξηγεί τον λόγο, για τον οποίο ο Θεός σταμάτησε τα πολλά θαύματα και σημεία: Το έκανε αυτό ο Θεός, λέει. ***Ουχί ατιμάζων ημάς αλλά και ΣΦΟΔΡΑ ΤΙΜΩΝ***. Για να μας

τιμήσει ο Θεός, σταμάτησε τα πολλά θαύματα. Και μάλιστα να μας τιμήσει σφόδρα. Πάρα πολύ.

Και ποια ήταν αυτή η τιμή; Μας τίμησε θυμίζοντάς μας ότι πάψαμε πια να είμαστε νήπια. Μεγαλώσαμε πια. Τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού χρειάζονταν περισσότερο το θαύματα και τα σημεία, γιατί τότε οι άνθρωποι ήταν ακόμη ανόητα νήπια. ***Ανοητότερον οι άνθρωποι διέκειντο τότε, των ειδώλων προσφάτως απηλλαγμένοι***. Μόλις είχαν απαλλαγεί από την πλάνη των ειδώλων. Και ήταν φυσικό να είναι λιγάκι χοντρόμυαλοι και αναίσθητοι στα πνευματικα: ***Παχυτέρα και αναισθητοτέρα αυτών η διάνοια έτι ην***. Και γι' αυτό έχασκαν μπροστά στα χειροπιαστά θαύματα και σημεία: ***προς τα σωματικά πάντα επτόηντο και εκεχήνεσαν***. Ψόφαγαν μόνο για άρτον και θεάματα. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τις πνευματικές δωρεές του Θεού, που τις δέχεται κανείς μόνο με την πίστη: ***ουκ είδεσαν τι ποτέ έστι νοητή χάρις, πίστει μόνη θεωρουμένη. Δια τούτο σημεία εγίνετο*** (αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου, Εις την Αγίαν Πεντηκοστήν, λόγος Α).

Τώρα όμως που μεγαλώσαμε (συνεχίζει την σκέψη του αγίου Ιωάννου ο άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσιανίνωφ) ***όποιος ζητάει θαύματα για να πιστέψει, είναι να τον λυπάται κανείς! Η αξίωσή του αυτή προδίδει πόσο μέσα του κυριαρχεί το σαρκικό φρόνημα και η παχυλή άγνοια. Εκείνοι που πιστεύουν με τα θαύματα, αποτελούν την πιο χαμηλή βαθμίδα πιστών***, καταλήγει ο άγιος Ιγνάτιος.

Είναι λοιπόν τουλάχιστον ντροπή, κάποιος που έχει πλέον την δυνατότητα να φοιτήσει στο πανεπιστήμιο, να θέλει να ξαναγυρίσει στο νηπιαγωγείο! Και μάλιστα σε νηπιαγωγείο αμφιβόλων χαρισμάτων και υπόπτων οραμάτων, όπου κινδυνεύει να πλανηθή πλάνην οικτράν.

Το μεγαλύτερο χάρισμα, λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, που μπορεί να δεχθή ο άνθρωπος, είναι **το να πάσχει για την δόξα του Χριστού.** Το να θυσιάζεται στην υπακοή του αγίου θελήματός Του. ***Δεν τιμάω τα χέρια του Παύλου*** **λέει ο άγιος πατήρ** ***τόσο επειδή ανέστησαν τον χωλό στα Λύστρα, όσο γιατί δέθηκαν με δεσμά για τον Χριστό. Δεν μακαρίζω τον Παύλο τόσο, επειδή ηρπάγη στον παράδεισο ή επειδή άκουσε άρρητα ρήματα, όσο γιατί μπήκε στην φυλακή για τον Χριστό.*** **Και καταλήγει ο άγιος Ιωάννης:** ***Προτιμώ περισσότερο να πάσχω υπέρ Χριστού, παρά να τιμώμαι από Αυτόν (με χαρίσματα και οράματα)*** (αγίου Ιω. Χρυσ. Ε.Π.Ε. 20, 594).

Ας κρατάμε λοιπόν μικρό καλάθι όταν ακούμε για μεγάλες συκιές, και μάλιστα όταν πρόκειται για συκιές, που αφήνουν έντεχνα να προβάλλονται τα **δήθεν χαρίσματά τους και οι θαυματουργίες** τους. Η πιο θαυμαστή και συγκλονιστική εμπειρία που μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος, είναι η δια της υπακοής στον Χριστό απελευθέρωσή του

από τα πάθη και η θεραπεία του:

Αν γαρ εξ απανθρωπίας εις ελεημοσύνην μεταβάλης, ξηράν ούσαν την χείρα εξέτεινας. Αν θεάτρων* (και τηλεοράσεως) *αποστάς επί την εκκλησίαν έλθης, χωλεύοντα τον πόδα διώρθωσας. Αν αποστήσης τους οφθαλμούς από κάλλους αλλοτρίου, τυφλούς όντας ανέωξας. Αν αντί σατανικών ωδών μάθης ψαλμούς πνευματικούς, κωφάλαλος ων ελάλησας. ΤΑΥΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΕΓΙΣΤΑ… (αγ. Ιω. Χρυσοστόμου, Ε.Π.Ε. 10, 414).

(Περιοδικό "ΔΙΑΛΟΓΟΣ", τεύχος 25)

(Πηγή ηλ. κειμένου: egolpion.com)